

**KRISTUS FOR PILATUS:
EN NORSK-AMERIKANSK
FORTÆLLING**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649007455

Kristus for Pilatus: En norsk-amerikansk Fortælling by Waldemar Ager

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

WALDEMAR AGER

**KRISTUS FOR PILATUS:
EN NORSK-AMERIKANSK
FORTÆLLING**

KRISTUS FOR PILATUS

Kristus for Pilatus

En norsk-amerikansk Fortælling

Af
WALDEMAR AGER

1910
Fremad Pub. Co.s Forlag
Eau Claire, Wis.

Copyright
1910
by
W. *AGER.*

FØRSTE KAPITEL.

Der var to norske Kirker i Byen. Den ene var stor og fin og laa i det bedste Strøg. Den anden var en tarvelig liden Træbygning med en Taarnstump, der knapt hævet sig over Skorstenspiberne rundt om.

Pastor Mosevig, som betjente den lille Kirke, havde ofte nok seet sig forarget paa Pastor Welde, som betjente den store. Han likte ikke engang Kirken. Saa-danne farvede Glasruder med alskens "ornamentisk" Øienslyst var jo at regne overflødige. Vorherre lod nok sin Aand komme over Prædikanten, selv om Prækestolen ikke skinnede af Guld og Udsiringer og han anammede nok Syndere, selv om der ikke var fint Plyds paa Knæfaldet. Saaledes talte Pastor Mosevig ofte og han kunde ikke undlade at trække Sammenligninger mellem sig selv og Pastor Welde.

Selv havde han som fordm Apostlerne været kaldt saaatsige fra sin daglige Gjerning til Prædikeembedet. Han havde i sin Ungdom været Sømand og efter han kom her til Landet arbeidet som Snedker. Ved Siden af sit Haandværk havde han virket som Lægprædikant og han kunde se tilbage paa den Tid med megen Glæde. Hans Arbeide havde baaret Frugt. Det var paa indstændige Opfordringer, at han havde senere ladet sig ordinere til Prest. Hans Livsførelse havde været usædvanlig. Et Par Skoleaar i en fremrykket Alder og dog havde han magtet det nødvendige. Han havde følt Kaldet. Naar han som Snedker greb Hammeren, blev han altid mindet om Guds Ords Hammer. Vinkelen mindede ham om Maalet, hvormed der skal

maales, og han kunde ikke gribe fat paa en Træstok uden at mindes Vinstokken, hvorpaa han om end i al Skrøbelighed kunde regne sig en Gren. Uafsladelig var han bleven mindet paa denne Maade om sin Vidnepligt. Han havde ikke faaet Fred, før han kom paa Skole og fik den nødvendige praktiske Uddannelse.

Med Ydmyghed maatte han tænke paa sin ringe Herkomst og den fattige Fiskerhytte i en Vestlandsfjord i Norge. Men i Ydmygheden blandet sig en Funke af Stolthed. Hvem havde vel troet, at den lille Gut, som sad og frøs paa Toften i den gamle Baaden og som saa ofte maatte lide ondt, skulde blive Prest? Det var nok ikke Menneskene, som vilde have udpegt ham.

Men hvad Slags Kald havde nu denne Pastor Welde? Gang paa Gang havde han gjort sig dette Spørgsmaal. Og med et bittert Smil summerede han sammen sine egne Meninger om dette.

Gammel norsk aristokratisk Presteslæggt: Baade Faren og Bedstefaren havde været Prester og den ene stivere og bredere end den anden. Kald? Jo, — fra den jordiske Far gik nok Kaldet i Arv blandt disse Welderne, — den ene udnævnte den anden—den ældste skulde jo selvsagt være Prest; men om de havde noget Kald fra sin himmelske Far, — — Mosevig maatte trække paa Skuldrene og forsøge at ryste af sig disse Tanker, som idelig vendte tilbage.

Naar man havde saadan Slægt og kunde reise baade hid og did og studere i alle Verdens Tungemaal, saa blev det nok ogsaa Prestekald at faa, — trygge, fede Kald. Men Aanden — Aanden, fik det blive med, som det kunde. Tærseke theologisk Langhalm, det kunde de — disse Stormandspresterne, — gaa og sprike med